David III Knox

ADAM POSSAMAI

„Nu ne putem bucura de ceea ce au ceilalţi;
Trebuie deci să îi dispreţuim.”

J.D. Bossuet

„Cel care, în viaţă, a plecat de la zero şi nu a
ajuns la nimic, acela nu este nevoit
să spună mulţumesc nimănui.”

P. Dac

Era lui Homo Economicus. Bani, bani pentru a poseda. Adică pentru a avea un Rolex, pentru a te îmbrăca la Giorgio Armani, pentru a purta cravate Hermés, pentru a avea un tablou scump... şi bani. Iar ca să le pună capac la toate, o familie. Un bărbat, o femeie şi copii care vor accepta cu uşurinţă să fie un apanaj al banilor. Apoi... Să câştigi cât mai mult pentru a fi cât mai independent cu putinţă. Să câştigi cât mai mult, pentru a dispune de cât mai multe lucruri inutile.

Philippe Van Rostelaere, maestru în arta de a face bani, nu are decât o singură idee în cap: să facă bani. Trebuie să câştige. Aşa cum jungla are pericolele ei şi acestea trebuiesc depăşite, tot aşa societatea actuală are producţiile ei şi acestea trebuiesc acumulate. Tânărul Philippe nu avea nici un ţel în afara aceluia de a agonisi, nu admira pe nimeni, în afară de un necunoscut: un străin care ajunsese de puţin timp în Europa. Credea că vine din Australia, dar nu era prea sigur. Se numea David Knox şi ajunsese aici în urmă cu mai bine de un an, deţinând, se

pare, o formulă economică miraculoasă. Plecase de la o bagatelă şi în câteva zile, jucând sume astronomice la bursă, devenise bogat. „Bogat precum Cresus”, spuneau oamenii.

Philippe era în stare de orice. În timpul când studiase la Universitate căutase mereu o asemenea formulă miraculoasă. Întotdeauna încercase, dar niciodată nu reuşise. Acest procedeu părea să fie mai presus de capacitatea şi cunoştinţele sale.

Trecuse mult timp de la analizele economice şi detaliile de conjunctura, detalii oricât de mici, pentru că cel mai mic fapt inedit putea să genereze o schimbare la bursă. Tânărul stătuse aplecat asupra acestei probleme ore întregi, dar, ca un făcut, nu găsise nici o soluţie. De aceea, acum îl invidia pe David Knox. Găsea nedrept că acest om putuse deveni atât de bogat pe seama unei sclipiri de geniu pe care el Philippe nu o avusese.

„De ce el şi nu eu? Nu este normal.” În mintea lui, dacă exista o soluţie reală şi el nu o descoperise, însemna că David o furase! Când nu mai aveai capacitatea de a justifica, argumentele erau înlocuite cu succes de lipsa de logică. După care... concepu un plan: avea să aştepte noaptea, să se strecoare până în casa lui David, să intre în biroul său şi să-i citească datele din sistemul informaţional. În mod sigur bogătaşul scrisese pe undeva, în computer, formula. Nu avea nici o îndoială. Odată formula copiată, va pleca şi o va folosi în secret. Se va îmbogăţi în câteva zile jucându-se la bursă, dar cu discreţie. Nu vroia să dea de bănuit, nu vroia ca David să vină să-i pună nişte întrebări, însoţit eventual de garda financiară şi de poliţie.

Cunoştinţele pe care le deţinea, în informatică şi economie, erau tot ceea ce îi trebuia, gândea el. Nu rămânea decât să pună la punct câteva detalii practice. Să cunoască planul casei, să ştie căile de acces ale personalului care lucra acolo, şi, bineînţeles, să mai afle câte ceva despre omul care era David Knox. O plăcere sadică îl îndemna să-şi cunoască cât mai bine victima

înainte de a o distruge.

David III Knox era numele lui real. Era emigrant australian şi venise să locuiască în Belgia anul trecut. El însuşi povestise că în timpul unei călătorii întâlnise o belgiană şi se îndrăgostise de ea. Se căsătoriseră şi se hotărâseră să trăiască în Belgia. De-abia când ajunsese în această ţară începuse să câştige ca agent de bursă. Lucru bizar pentru cineva care se ocupa de afaceri, nu avea nici o diplomă. Nici măcar nu studia la o universitate. La 18 ani devenise autodidact. Philippe Van Rostalaere găsea ciudat acest lucru pentru un aşa-zis geniu al economiei.

David Knox părea fericit alături de soţia sa, nici această informaţie nu îi servea de reper pentru a găsi punctul său slab. Încerca să ignore semnificaţia cifrei III. Deşi era primul din familia sa care purta acest nume, cifra exista. Împreună cu formula-miracol, aceste lucruri aveau să devină prea misterioase. Acestea erau informaţiile pe care Philippe le putuse obţine despre împăratul bursei. Jurnaliştii aveau o părere reţinută şi cel mai adesea foarte sobră despre persoana lui Knox.

Invidia era sentimentul care îi adusese pe mulţi în preajma bogătaşului, iar acesta îi făcuse pe toţi fericiţi. Şi totuşi, ei nu vroiau încă, decât să-i ocupe locul.

Împăratul bursei locuia în mijlocul unui gigantic parc. Mulţi copaci înconjurau clădirea, iar aceştia îi uşurau lui Philippe avansarea în teritoriu. Aşadar, nu avea să fie descoperit în timpul apropierii sale de casă. În plus, noaptea, personalul părea să fie redus cu mult. Pe la ora 16 plecau: grădinarul, majordomul şi camerista. Apoi, pe rând, alţii, înainte de lăsarea completă a întunericului. De fapt, nu era sigur că nu plecau toţi! Nici măcar paznici nu erau, şi nici un sistem de alarmă. David şi soţia sa rămâneau singuri.

Philippe Van Rostelaere credea că omul acesta era foarte naiv devreme ce nu îşi dădea seama că mulţi oameni erau interesaţi de averea lui. Deşi era ameninţat, nu instalase nici un sistem defensiv. Philippe aflase mai multe

despre soţia lui David, Jane Van den Bilt. Era poetă, iar idealul ei – tema predilectă – iubirea. Poate că datorită caracterului ei cuplul rămânea singur noaptea. Philippe citise o asemenea poezie a lui Jane:

„Zilele se sfârşesc.
Munţii se succed-deşerturilor,
Deşerturile oceanelor,
Oceanele pădurilor,
Şi într-o zi, Soarele îşi va termina cursa,
Salutând un bătrân:
— Te salut, omule trecător! Te salut, sihastrule!
— Încotro te îndrepţi, Soare? Ce cauţi?
— Caut o lume în care să nu găsesc stăpân, rival sau sclav. Servitori, şefi, dureri care-i încearcă pe toţi.
— Crezi că există aşa ceva?
— Nu ştiu, dar nu cred nici în dogme, nici în drapele. Nu suport ideologiile, acestea au întotdeauna tendinţa de a se opune prin forţă.
— Nu pot să te îndrum! Sunt doar un om, ce vrei tu de la mine? Eu voi muri, sunt trecător, sclav al propriei mele vieţi, timpul e pentru mine singurul sens al existenţei.
— Şi unde e timpul ca să te iubească?
— Iubire? Există aşa ceva?
— Aşa ceva!? Ce înseamnă *aşa ceva?* Există un loc sau un timp sau chiar spaima celui pe care îl iubim ca să justifice o asemenea expresie? Poate, ca să te ajut eu pe tine, va trebui să înveţi să iubeşti, să înveţi să citeşti, să înveţi să vezi strălucirea din ochi. Pentru că asta înseamnă să iubeşti. Aşa că trăieşte-ţi viaţa! Eşti tânăr, bătrâne, şi tinerii nu înţeleg ceea ce le guvernează destinele.
Omul trecător privi spre Soare şi îl văzu cum pleacă. Nici o întrebare de-a astrului nu îşi aflase răspuns, dar în schimb, el credea în sfârşit în ceva. Acum putea să fie un om fericit.”

Spiritul materialist al lui Philippe Van Roselaere nu ştia

ce voise să spună poeta. Ştia însă că, „dacă aş fi miliardar aş putea să-mi cumpăr atât de multe lucruri, încât aş putea să apreciez şi aceste mărunţişuri. Însă nu sunt compatibile cu ceea ce vreau. Dar mâine-seară voi trece la atac, voi fura sistemul şi într-o săptămână voi fi bogat. Bursa nu are decât să mă aştepte. Vin.”

Noapte fără Lună. E ora nouă. Casa e goală. Şi proprietarii şi personalul au plecat. Philippe a aşteptat în maşina, i-a văzut plecând, şi după ce a aşteptat un timp ca să fie sigur că nu va fi deranjat, s-a hotărât să se lanseze în aventură. Trece prin parc ca o umbră până la poarta din spate. Desface lacătul cu pricepere. Lecţiile pe care i le-a dat vărul său lăcătuş i-au prins bine. Intră repede, o ia la dreapta după bucătărie, găseşte uşa încuiată a biroului. Această broască este mai deosebită, dar nu îi este greu să o descuie. Un computer se află pe biroul din faţa unor rafturi cu cărţi. Reînchide uşa fără să facă zgomot.

Aprinde computerul, caută, citeşte: „disk operating system”. Încarcă, apoi caută iarăşi, febril. Nu-i trebuie mult timp pentru a găsi informaţia pe care o caută. Fişierul Bursă nu e nici măcar protejat. Introduce discul său şi copiază fişierul. Are acum formula. Gândindu-se că mai are timp, verifică.

Philippe Van Rostelaere rămâne interzis în faţa ecranului Ceea ce a găsit nu este o formulă, ci toate cursurile bursei pentru următorii 10 ani. „Dar e imposibil. Nu are de unde să ştie toate astea.” Îl cuprinde panica. Se găseşte în faţa unei dovezi a faptului că acest om e capabil să vadă viitorul. „Dacă ştie ce se va întâmpla,” gândeşte el, „atunci înseamnă că ştie că eu sunt aici!” Simte frisoane prin tot corpul. „Dar... de ce?” Vederea i se înnegurează. Scoate discul, stinge computerul, iese din casă şi se întoarce în maşină, demarează. E panicat, conduce neatent. Se tot gândeşte la acest David misterios ce pare că ştie ce se va întâmpla. Fără îndoială că informaţiile nu sunt sigure. Dacă nimeni nu îl aştepta în casă, înseamnă că Knox nu ştia. Philippe începe să îşi revină. Acum, când nu

mai este în pericol, începe să viseze la banii pe care îi va avea. Îşi face planuri: să cumpere un palat, să plece la carnavalul de la Rio escortat de garda regală. Cu banii pe care îi va câştiga va putea să-şi satisfacă toate dorinţele materialiste şi să domine peste un întreg imperiu. Visul acesta nu era atât de utopic pentru el.

Opreşte maşina în faţa unui bloc. „Şi, în sfârşit, nu voi mai locui aici!" Se întorsese întreg şi fără probleme din expediţia sa. Prefera acum să nu-şi mai pună întrebări despre misteriosul Knox. Acum nu mai era treaba lui. Era bogat, era singurul lucru care mai avea importanţă pentru el.

Philippe deschide uşa apartamentului său, aprinde lumina şi intră. Se aşează în faţa biroului şi introduce discheta în drive. Pe ecran apare un ziar deschis la a 4-a pagină. Titlul îl îngrozeşte: „Celebrul om de afaceri, Philippe Van Rostelaere, moare într-un nefericit accident, la Grand Place, Bruxeles."

„E o glumă," îşi spune. Se uită la data ziarului: 1. XI, adică două luni mai târziu. Devine livid.

Cineva deschide uşa, iar el nu mai poate refuza vizita nepoftitului. Persoana a intrat, aşa că e prea târziu.

— Sunt David Knox.

Un om înalt, cu părul alb, înaintează către el.

— Cred că am dreptul să intru în locuinţa dumitale. Deja ai fost în casa mea, bănuiesc.

— Eu...

— Nu te deranja să-mi explici. Ştiu totul.

David nu aşteptă nici o invitaţie, şi se aşează comod într-un fotoliu.

— Citeşti ziarul? întrebă, cu un aer ironic.

— Ce glumă proastă e asta?

— Oh, nu, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar e viitorul dumitale.

— Dar... cum? făcu Philippe, panicat.

— Vezi dumneata, am aşteptat mult timp ca să mă pot bucura de aceste clipe. Am vrut să-ţi văd reacţia. Am să-ţi

explic. Sunt al treilea. David I a avut o minte genială, astfel că a inventat un aparat foarte complex, Ketherul. Acesta permite trimiterea unor obiecte în trecut. Am încercat să înţeleg principiul său dar nu am reuşit. Nu am studiile acestui om. Dar ceea ce înţeleg e că nimeni nu a putut să trimită pe cineva în viitor. Aşa că... ce poţi să faci cu ceva ce a existat deja? După această întrebare urmează o alta: A reuşit cineva să trimită oameni în trecut? Din nefericire, nu. Multe încercări s-au terminat dezastruos. Cauza acestei probleme este interferenţa undelor emise de creier. Este imposibil să depăşeşti această problemă. Dar în asta constă geniul celui dinaintea mea, cel care a descoperit secretul nemuririi fără să cerceteze prea mult viaţa. Să mă explic. David I, cunoscându-şi viaţa, s-a decis să o descrie undeva. Toate faptele importante din viaţă le-a notat şi ordonat într-o carte. Şi această carte a trimis-o el în trecut. David II a recepţionat acest document şi a înţeles ceea ce îl aştepta.

— Crezi că am să înghit tot ce îndrugi? Şi oricum, asta nu explică bogăţia dumitale.

— Dar nu e greu să înţelegi: David I a inclus în cartea sa şi cursurile bursei. Vezi deci cum dispare problema banilor. Această maşinărie permite corectarea erorilor din viaţa lui David Knox. Şi, de fiecare dată când a crezut că este necesar, el şi-a retransmis viaţa în trecut. Fiecare David a trimis cercetările sale ezoterice trecutului său, astfel totul devenind magie. Ceea ce cunoaştem înainte de a muri este indispensabil, adică iubirea, înţelepciunea, şi puterea. David II a înţeles puterea banului pe care l-a câştigat, iar încercarea de a ajunge în viitor i-a eşuat, aşa că i-a rămas să mă înveţe iubirea. Am trăit până la un moment dat o viaţă stresantă datorită egoismului meu. Apoi am văzut ceea ce avea să fie. Şi dacă nici acum nu voi reuşi, David IV va fi la curent cu viitorul său şi va fi liber să aleagă altceva. După cum vezi, sunt nemuritor. Moartea mea nu înseamnă decât o reîntoarcere, un câştig al experienţei de viaţă pe care nu am trăit-o încă. Şi asta

graţie ketherului.

— E de necrezut. David I, David II şi David III sunt una şi aceeaşi persoană, dar schimbată în bine prin experienţa în posesia căreia intră. Şi eu?

— Dumneata... deja ai furat experienţa lui David II. Dar, prin trecerea lui de aceste vremuri, îţi cunosc perfect viitorul. În acelaşi timp cu ketherul, cu acea carte, mi-a trimis şi ziarul. Acum ai noroc. Am să te las să profiţi, deşi motivul dumitale îmi repugnă. Nu eşti în stare să-ţi păstrezi spiritul sănătos, în pofida puterii pe care o deţii.

— Dar de ce? Ştiai că vin şi n-ai făcut nici cea mai mică mişcare ca să previi asta?

— Ştii ceva? Nu îmi pasă dacă profiţi sau nu de pe urma informaţiilor mele. Am venit aici din pur sadism. Numai ca să-ţi văd faţa. Ştiu, de asemenea, că vei ţine cont de întâlnirea noastră. Ai să-ţi păstrezi mutra de idiot, vei rămâne la fel de nebun, aşa că nu am de ce să mă interesez de persoana dumitale. Din simpla curiozitate am vrut să te văd înainte să devii bogat. Acum am să te las. Am o soţie care mă aşteaptă. Ea va fi cu siguranţă neliniştită de absenţa mea de la recepţia mondenă a prietenului meu, Agrippa. La revedere, şi profită de pe urma averii!

David se ridică şi ieşi. Philippe alergă după el. Deşi nemuritorul cobora deja scările, Philippe Van Roselaere nu îl lăsă să plece fără să îi strige:

— Asta nu va rămâne aşa. Această putere, o voi câştiga. Şi nu mă face pe mine nebun, sunt foarte sănătos.

Revenind în maşina sa, David gândi că omul pe care îl vizitase ori era orbit de lăcomie, ori prost. În definitiv, ştia acum că la o anumită dată va trebui să nu fie la Bruxeles, pe Grand Place. Sau, poate considerase tot ceea ce îi spusese ca fiind minciuni lipsite de importanţă. În sfârşit, acum, pentru David, totul era trecut. Se gândea la Jane, soţia lui.

Grand Place, Bruxeles. Un om se opreşte în faţa hotelului Ville. Ia o poziţie curioasă ieşind dintr-un Porsche

ultramodern. Deschide gura şi se uită în sus cu uimire. Oamenii îl privesc. Îşi aprinde o ţigară, ultimul vestigiu al unei epoci apuse. Se îndepărtează. La un moment dat, dintr-un bloc uriaş se desprinde o porţiune de perete. Cade. O pată roşie şi carne zdrobită e tot ce mai rămâne din omul de mai înainte. Împrejur, gloata curioasă se lansează în discuţii, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat mare lucru:

— De unde dracului a căzut?

— Ai văzut ce avea, avea un Porsche tare, trebuie să fie un bogătaş...

— Nu ştiu... ce de sânge!

— Cu asta aş putea să fac înconjurul lumii!

— Şi am să te văd în fiecare zi la televizor, ha-ha-ha.

— Ce grozăvie!

— Uite, vine Poliţia!

Traducerea:
Victor Toroş